WASHINGTON D C

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LIX. Ч. 147. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 26-го ЧЕРВНЯ 1951.

No. 147. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 26, 1951. VOL. LIX.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свобода": BErgen 4-0807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

НЕМА НАДІЇ НА НЕГАЙНЕ ПРОДОВЖЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ КОНТРОЛІ

Вашингтон, 24 червня. — Теперішня різнородна реґуляція економічного життя на підставі Акту про Продукційну Оборону вигасає в суботу 30 червня, а на його місце Конґрес не підготовив нових законів. Це стосується в першу чергу реґуляції цін і робітничої латні та контролі комірного. Адміністрація президента Трумана прохала Конґрес продовжити контролю на два роки, одначе комісія палати репрезентантів ухвалила продовжити на рік, а сенатська комісія тільки на вісім місяців. Повні Конґресові палати не мали ще часу дискутувати над цими законопроєктами і щойно у вівторок сенат має почати дискусію над пропозицією комісії. У палаті репрезентантів нема ще ухвали комісії правил, коли ця справа має бути поставлена на денний порядок.

В новому законі контроля може бути інша ніж була досі, бо спеціяльна підкомісія, найменована Радою Сталібізації Платень, порекомендувала вилучити з-під контролі платень коло два мільйони робітників у таких підприємствах, які не підлягають контролі цін. До таких підприємств належать радієві, телевізійні, фільмові, видання газет, друкарні й накладні, професійні услуги, підприємства руху і адміністрації фабричних будинків. Ця підкомісія звернулася до Конґресу з проханням вилучити з-під контролю таких платень майбутнього закону і тому конґресові комісії мусять опрацювати ці справи ще до того, поки повні палати почнуть дискусію над законопроєктами.

Хворі Сковані Літуни Вкрали Амбулянс

Ню Йорк. — Два сковані кайданами умово хворі літуни, яких привезли в неділю пополудні літаком з Вестоовер Ер Філд, у стейті Массачуссетс, до військової літунської бази Мичел Ерфорс, щоб примістити в морськім шпиталі в Квінс, виховзнулися з-під опіки сторожі після приїзду, всіли на шпитальний амбуланс і виїхали несподівано в напрямі Ню Йорку. Поліція вдарила на сполох в 13 стейтах і їх увечорі того ж дня зловили. Одного найшла поліція в Пелгеам Манор, у повіті Вестчестер на північ від Ню Йорку, а другого аж у Чарлтон, Масс. куди він заїхав краденим амбулансом. Імена літунів не подані до відома. Дивне в тому те, що вони не тільки були сковані, але й мали одяг військових вязнів для попередження публіки.

БИЛ ДЛЯ ЗАБОРОНИ ВИВОЗУ МАТЕРІЯЛІВ ДО ЧУЖИХ КРАЇН

Вашинґтон. — Конґресмен Лорі К. Батл зголосив законопроєкт, щоб заборонити дальшу фінансову й військову допомогу тим країнам, які вивозять стратегічні матеріяли до держав поза Залізною Заслоною. Законопроєкт передбачує контролю торгівлі всіх країн з країнами совєтських сателітів, щоб знати, кому з приятелів Америки треба відмовити американську допомогу. Президент мав би право проголосити таку відмову, якщо б він помітив, що якась союзниця Америки не співпрацює повнотою з Америкою в поборюванні Совєтів.

„ШЕПОТИ В НЕБІ" МОЖНА ПОЧУТИ КРІЗЬ РАДІО

Вашинґтон. — Радієві „шепоти" біліон - біліонів водневих атомів у міжзоряних просторах можна було почути перший раз 25 березня в Ліман Ляборatoрії університету Гарвард, а 11 травня — в Котвійк, у Голяндії.

СПУСТИЛИ НА ВОДУ НАЙБІЛЬШИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ

Нюпорт Нюс, у стейті Вирджінія. — Тут здобули найбільший осяг у будівництві кораблів в Америці, коли спустили на воду корабель „Юнайтед Стейтс", місткістю 51,100 тон. Його „охрестила" пляшкою шампанського вина пані Там Конналлі, жінка сенатора з Тексас, у приявності 12,000 осіб при ста ступнів спеки. Корабель завдовжки 990 стіп. отже найдовший з усіх кораблів, побудованих досі в ЗДА. Його зараховують до „над-суден", як про це висловлювалися промовці. Він становить власність підприємства „Юнайтед Стейтс Лайнс" і зможе стати до конкуренції з найбільшими того роду пароплавами з чужих країн, які досі не боялися американської конкуренції в торговельному мореплавстві. Америка почала будувати свої власні торговельні кораблі від 1875 р., але з уваги на дешевого робітника в Европі ій довго було економічно невигідно будувати кораблі в себе.

АМЕРИКА ВИШКОЛЮЄ АРМІЮ ДЛЯ ВСЯКОЇ КРИЗИ

Форт Монро, у стейті Вирджінія. — Тому, що комуністи пустилися на психологічне і політичне просочування, як теж на хитро придуману кампанію за встановлення тиранії й деспотизму над цілим світом, Америка мусіла своєчасно зрозуміти цю небезпеку для всього вільного світу і придумати відповідну силу для його оборони. Згідно з такими завданнями іде тепер вишкіл американської армії, як ця виявив ген. Марк В. Кларк, голова польових сил армії, перед кореспондентом Північно-Американського Газетного Союзу. Тепер в армії навчають таких предметів, яких ніколи не можна було навіть передбачити давніше. Крім того, продовжили час вправ з 14 до тижнів. Одначе, предмети скомбіновані так, що один доповнює інший, отже на ділі за розмірно короткий час вояки осягнуть далеко більше ніж за давньої системи. Темпо вишколу таке, щоб вояк за короткий час міг дістати всебічний вишкіл. Серед різних курсів науки ідуть постійно курси не тільки умового, але й фізичного просочування („інфільтрації"). Вояк мусить бути повнотою зданий на свої власні сили в кожному можливому становищі.

В АМЕРИЦІ

● **Глупою тактикою** назвав Роберт Г. Джексон, член Верховного Суду ЗДА, кампанію комуністів, щоб посилати телеграми до цього Суду з домаганням тримати на волі засуджених комуністичних провідників, доки вони не діб'ються поновного переслухання їхньої справи у Верховному Суді. Джексон вважає це за образу Суду і за шкідливе для самих засуджених.

● **Сенат одобрив наименування** судді Гаролда Медіни на становище апеляційного федерального судді, одначе, не затвердив наименування федеральним окружним суддею Тамеса Морфі, який був прокуратором в справі Алджера Гісса.

● **Не хочуть злитися в одну цілість** рабини жидівської Реформованої й Консервативної груп, які відбули свої наради в Ню Лондон, у стейті Конектикат. Вони воліють працювати в одному напрямку, але не в одній організації.

● **Обдурила на $145,000 своїх співвизнавців „Родини П'ятидесятників"** Мисс Рут Е. Форсберґ, продаючи їм за бонди свій дім на Ривер Сайд Драйв у Ню Йорку для створення притулку для вислужених пасторів і їх родин. 65 осіб закупили безвартісні бонди. Прокуратор почав правні доходження.

ЛЬОКАЛЬНИМИ АТАКАМИ ВОРОГА ПОЧАВСЯ ДРУГИЙ РІК ВІЙНИ В КОРЕЇ

Токіо, 25 червня. — Другий рік війни в Креї почався сьогодні льокальними атаками комуністичних військ на аліянтські сили, що в двох районах були змушені до „обмеженого відступу". Два ворожі батальйони заатакували аліянтські сили на північний схід від Чорвон, на західному крилі колишнього ворожого „залізного трикутника", а інший комуністичний полк атакував аліянтів на північний схід від Кумґви, заставляючи аліянтів в обох випадках до льокального відступу. В загрожені місця негайно вислано підкріплення, включно з артилерією. В повітрю над Північною Кореєю знову приходило до боїв між ворожими турбо-літаками совєтського типу МІҐ та з'єднаннями аліянтської авіяції. Шість ворожих літаків пошкоджено, без будь-яких аліянтських втрат. Проте, сподіваний „річницевий наступ" ворога досі ще не почався, як теж по обох боках фронту не було жадної реакції на морові пропозиції совєтського представника в О. Н., хоча вони швидко розійшлися між аліянтськими військами. На інших ділянках фронту було відносно спокійно, хоча ворожі патрулі виявляють помітно більшу аґресивність. В прибережних боях брали участь з'єднання аліянтської фльоти, обстрілюючи гарматнім вогнем ворожі помиції та зосередження ворожих військ і шляхи їх постачання, тоді, коли аліянтська авіяція виконувала ті самі завдання у ворожому запіллі. Повітряна битва й цим разом відбулася над Сунчон, недалеко манджурського кордону.

ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ СКЕПТИЧНІ ДО СОВЄТСЬКИХ МИРОВИХ ПРОПОЗИЦІЙ

Вашингтон, 25 червня. — Злучені Держави, маючи вже неодин прикрий досвід з брехливістю совєтської мирної пропаґанди, поставилися найбільш скептично теж до нових пропозицій Маліка в Об'єднаних Націях. Доказом цього може послужити такий випадок: вже на кілька днів перед річницею корейської війни заповіджено відповідну офіціяльну американську заяву та передано до преси твердження державного секретаря Діна Ачесона, в якому він м. і. заявляє: „Корея виявила облудність комуністичної мирної пропаґанди. Вони говорять про мир і думають про війну. Вільний світ виказав, що він не дасть себе цим обманути". Цю заяву Ачесон написав ще перед виступом Маліка і як його на пресовій конференції запитали, чи він не бажав би її тепер змінити ,він тільки ще раз потвердив її. В урядових американських колах рівночасно заявляється, що Злучені Держави не думають перебирати будь-які ініціятиви щодо пропозицій Маліка і в цій справі не думають входити з ним в безпосередній контакт. З другого боку, Америка не ставитиме в цій справі будь-яких перешкод, якщо Совєти справді виявлять і докажуть свою добру волю фактами.

ЕВРОПЕЙЦІВ ВИШКОЛЮЮТЬ НА ДІЯЧІВ ПРОТИКОМУНІСТИЧНОЇ КОЛОНИ

Вінчестер, у стейті Вирджінія, 24 червня. — Приватні особи придумали й дали фінансову підставу до заснування школи для вивчення американської системи молодими европейцями, щоб вони стали заборолом демократії за морем. Школа приміщена в старім готелі Джордан Вайт Солфур Спрінґс, де процвітало товариське життя після Громадянської Війни. Студентами в цій школі будуть юнаки високого стажу, які приїжджають в Америку з Европи на студії американізму. Між ними є вчителі, письменники, науковці й знавці в різнородних фазах промислу. Серед них багато скитальників, які були раніше в европейських таборах. Курси триватимуть від одного до трьох років. Учні дістануть повне утримання й покриття коштів подорожі, а лекції для них охоплять не тільки теоретичні відомості, але й практичні вправи в американській промисловості, політиці способі життя, ідеях волі. Після вишколу вони повернуться наче місіонарі в европейські країни, головно в країни, знищені війною, щоб там покласти підстави під новий лад. Вони стануть „вояками проти комунізму", а водночас носіями приязні до Америки в своїх країнах. Проєкт плянований під опікою „Френклин Дівелопмент Фаундейшен" і буде існувати на засадах добродійних виховних організацій. Головну увагу звертатиметься на поліпшення долі суспільно упослідженних прошарків. Головою установи є Джей Кук, колишній филаделфійський банкир, Якщо ця школа матиме успіх, до вона стане зразком інших подібних установ в різних околицях Америки.

НОВА ХВИЛЯ СОВ. „МИРНОЇ" ПРОПАҐАНДИ В РІЧНИЦЮ КОРЕЙСЬКОЇ ВІЙНИ

Совєтський представник в О. Н. закликає до перемир'я на паралелі. – Генеральний секретар О. Н. пропонує негайні переговори. – Америка осторожна.

Об'єднані Нації, 25. червня. —Сьогодні, в першу річницю вибуху війни в Кореї, як на малу Південно-Корейську Республіку напали комуністичні орди, в світі розбуджено нові надії на замирення. Причину до цього дав совєтський представник в Об'єднаних Націях, Яків А. Малік, який минулої суботи в радіопрограмі Об'єднаних Націй через американську радіосітку запропонував завішення зброї та перемиря в Кореї на базі 38-мої паралелі, від якої. мали б відступити війська обох воюючих сторін. У відповідь на ту пропозицію відізвався вчора, напередодні першої річниці корейської війни, генеральний секретар Об'єднаних Націй, Тріґве Лі, закликаючи до негайних переговорів в справі перемир'я. Малік в своїй пропозиції відступив від всіх дотеперішніх мирних передумов комуністичного бльоку, який в заміну за перемиря домагався відступлення китайським комуністам Формози, прийняття червоного Китаю до Об'єднаних Націй, відкликання аліянтських військ з Кореї і т. п., залишаючи тільки одну передумову — відкликання воюючих військ поза паралелю: аліянтських на південь і комуністичних на північ. Малік твердив, що „совєтський нарід" вірить в можливість замирення і першим кроком в цьому напрямку повинно бути відкликання воюючих військ від паралелі. Малік при цьому не називав цих „воюючих військ" по імені. Тому, що Совєтський Союз сам завжди відпекувався від будь-якої причасности в корейській війні, подібно як і комуністичний Китай твердить, що в Кореї борються тільки його „добровольці", пропозицію Маліка інтерпретується в О. Н. як рекомендацію безпосередніх переговорів між О. Н. і урядом комуністичної Північної Кореї, без участи Совєтів і Китаю, або між головними командантами аліянтських і комуністичних військ. Після виступу Маліка і Тріґве Лі, який своє послання переслав з Норвеґії, де він перебуває на відпустці, предсідник Генеральної Асамблеї Настроляг Ентезам, що перебуває у Вашинґтоні та є рівночасно головою три-особової Комісії Посередництва О. Н., — заповів, що він вже сьогодня приїде до Ню Йорку та намагатиметься обговорити зі совєтським представником подробиці його пропозиції. Об'єднані Нації і світова дипломатія зустріли совєтські пропозиції з деякими новими надіями, але й не без сумнівів, що це може бути тільки ще один пропаґандивний трюк, яких вже було так багато.

СОВЄТСЬКИЙ ПРЕДСТАВНИК Я. МАЛІК, сидячи під величезним портретом Сталіна в бюрі совєтської делеґації в Об'єднаних Націях, проголошує свою пропозицію завішення зброї та перемиря на 38-мій паралелі в Кореї.

Уряд Освідомлює Світ Про Корейську Кампанію

Вашинґтон. — З нагоди річниці аґресії на Південну Корею департамент стейту приготовив найрізнороднiші засоби для освідомлення світу про напад на Корею, починаючи радієвими проголошенями, а кінчаючи летючками. „Голос Америки" передав через радіо спеціяльну програму з наведенням документів і зі спеціяльним викладом воєнних подій для зрозуміння збірної забезпеки, якої представником є Організація Об'єднаних Націй. Через телевізію висвітлюють документарні фільми.

ЗАГАДКА СОВЄТСЬКИХ ПАРАШУТИСТІВ В НІМЕЧЧИНІ ТУРБУЄ АЛІЯНТІВ

Франкфурт, 25. червня. — З поінформованих джерел заявляють, що одною з головних турбот аліянтського командування в Европі є тепер питання скільки парашутних військ мають тепер Совєти в Німеччині, де вони перебувають та як вони були б використані на випадок війни. Від своєчасного вияснення тої загадки може залежати оборона Европи. Діло в тому, що аліянти мають в Німеччині свої найкращі дивізії, але вони є ще не досить добрі і замалі чисельно, щоб могти здержати около 100 совєтських дивізій, які почали б аґресію. Тому ціллю аліянтських військ було б головно сповільнити совєтський похід та, відступаючи за Рен, знищити все, що могло б мати воєнностратегічну вартість для Совєтів. Але аліятнське командування побоюється, що цю стратегію могли б перекреслити совєтські парашутні дивізії, якщо б вони потрапили захопити пункти переходу через Рен та західно - німецькі промислові райони, зокрема Рурщину.

ЧЕРВОНА ВАРШАВА ПЕРЕГОВОРЮЄ В СПРАВІ ПОВОРОТУ ЕВАКУОВАНИХ НІМЦІВ

Берлін, 25. червня. — З добре поінформованих джерел тут заявляють, що між комуністичними урядами Польщі і Східної Німеччини тепер ведуться переговори в справі повороту на прилучені тепер до Польщі східно-німецькі терени евакуованих з них свого часу 150,000 німців. Полякам, виходить, залежало б насамперед на фахових німецьких робітниках, хоча з другого боку вони самі не мають теж досить людности, щоб заселити ті простори. Переговори в цій справі мали початися під час відвідин комуно-польського президента Бєрута в східній Німеччині в квітні. Тому, що велика частина евакуованих німців живе тепер в Західній Німеччині, комуно-німецькі власті мали б в найближчому часі почати відповідну пропаґанду в справі їхнього повороту, обіцяючи покрити їх всі зв'язані з цим виграти, як теж повернути їм їхні доми та іншу власність на попередньому місці.

4 АМЕРИКАНСЬКІ ВОЄННІ КОРАБЛІ В „СПЕЦІЯЛЬНІЙ МІСІЇ" ДО ІРАНУ

Сінґапур, 25. червня. — Чотири американські нищильники виїжджають сьогодні з цього далеко-східного порту в — „спеціяльній місії" до Перської Затоки. Здогадуються, що ця „спеціяльна місія" зв'язана з нафтовою кризою в Ірані. Нищильники відвідають порти в Перській затоці та в Єгипті. — Один з командуючих офіцерів заявив, що ця місія, по його думці, має за завдання показати американський прапор в тій частині світу та бути на поготові, якщо б мало щонебудь трапитися задержаним в порті Абадан британським наливним кораблям. 12 кораблів там намарно очікують досі дозволу на виїзд, а іранський уряд загрозив „акцією" своєї фльоти для здержання іншого британського корабля, що відчалив з нафтою всупереч забороні. Вміжчасі, представники Англо-Іранської Нафтової Компанії та створеної іранським урядом нової нафтової директорії досі теж намарно намагаються порозумітись щодо перебрання нафтових посілостей іранськими властями. Англійські урядовці і спеціялісти мали б — впродовж найближчих днів вирішити, чи вони залишаться дальше при праці. Якщо б вони відмовились, подібно як і відсутність можливостей магазинування та перевозу нафти, це майже цілком припинило б її дальшу продукцію.

Високе Відзначення Єпископа Бучка

Рим. — Папа Пій XII. найменував первосвященного Кир Івана Бучка, апостольського візитатора українців-католиків в Західній Европі, єпископом-асистентом Папського Престолу, а вслід за цим папським домовим прелатом та дворянином, надаючи йому особистий титул графа. Найменування довершено окремим апостольським листом — „Бреве".

„УРЯД" ПІД-СОВЄТСЬКОЇ УКРАЇНИ

Ню Йорк. — Комуністичні джерела подають, що в другій половині квітня відбулася в Києві перша сесія т. зв. Верховної Ради під-совєтської України, на якій обрано її президію в такому складі: голова — Михайло Гречуха; заст. голови — Сидір Ковпак і Кузьма Пелехатий; секретар — Василь Нижник; члени президії: Клявдія Герасименко, Андрій Гречко, Олексій Давидов, Олексій Кириченко, Анатолій Колибанов, Леонід Мельників, Олександер Палладін, Микола Подгорний, Макар Посмітний, Мотрона Рябець, Олександер Струєв, Іван Турянниця, Василь Дадєєв, Георгій Шевель. На цій самій сесії „утворено" новий „уряд" під-совєтської України в такому складі: „премієр" — Дем'ян Коротченко; заступники — Володимир Мацкевич, Леонід Корнієць, Дмитро Мануїльський, Іван Сенін, Петро Рудницький, Анатолій Барановський, Микола Бубновський, Анатолій Єфрименко, Григорій Онищенко; „міністри": Василь Гарбузов — плянування; Євген Алексеєвський — бавовництво; Тимофій Строкач — внутрішні справи; Олексій Піроґов — державна контроля; Микола Ковальчук — державна безпека; Дмитро Мануїльський — закордонні справи; Іван Мазепа — легка кінематографія; Костянтин Косько — легка промисловість;

(Докінчення на ст. 4.)

НОВА ДРАМА КАТОЛИЦЬКОГО ВЛАДИКИ В МАДЯРЩИНІ

Будапешт, Мадярщина, 25. червня. — Минулої п'ятниці тут почався перед комуністичним судом новий процес проти католицького архиєпископа Йозефа Гроса, заступника засудженого вже на досмертне ув'язнення кардинала Міндсенті на пості голови Католицької Церкви в тій комуністичній країні. Разом з архиспископом відповідає перед судом вісімох інших обвинувачених в тих самих злочинах: змові роти уряду, шпигунстві, грошевих маніпуляціях на чорній біржі, в допомозі втікачам з Мадярщини і т. п. Архиєпископ Ґрос і трьох інших його співобвинувачених в першому дні розправи „признавалися", що вони плянували разом з місцевою американською амбасадою повалити комуністичний режим при допомозі збройного повстання, потверджуючи теж всі інші закидувані їм злочини. Після повалення комуністичного уряду мала бути встановлена — згідно з твердженнями обвинувачених — монархія Габсбурґів. Сьогодні продовжуватимуться зізнання дальших обвинувачених. В західних колах немає жадного сумніву, що всі ці обвинувачення і зізнання видумані і вимушені та що ціла судова розправа є дальшою терористичною комедією для повної ліквідації Католицької Церкви в Мадярщині.

В СВІТІ

● **Комуністичний Китай** досі ще не забрав жадного голосу в справі запропонованого Совєтами перемир'я в Кореї.

● **Ген. Ріджвей**, аліянтський головний командант на Далекому Сході, заявив в своєму зверненні до китайців, що Москва є теж їх найбільшим ворогом.

● **Французи звільнили** засудженого на п'ять років ув'язнення за воєнні злочини німецького генерала Бернарда Рамке, команданта німецьких парашутистів, що ставили спротив в порті Брест під час німецького відступу з Франції.

● **Деякі ізраїльські секти** почали молитися за провал держави Ізраїля, в якій добачують кінець світового жидівського месіянізму.

● **ІРО в своєму звіті до О. Н.** виявляє, що досі воно допомогло — 1,525,643 втікачам, заповідаючи в короткому часі задовільну розв'язку проблеми всіх втікачів.

● **У Ватикані проголошено** святими дві монахині, що в минулому сторіччі оснували два монаші ордени.

● **Комуно-болгарський уряд** „звільнив з обов'язків" свого міністра хліборобства Тітка Черноколєва. Чи він ще живе — невідомо.

● **Грецький уряд** плянує зголосити „гострий протест" урядові Туреччини за обстріл грецьких рибальських човнів турецькими надбережними гарматами.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сіті і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
На рік	$ 3.00	One year	$ 3.00
На пів року	$2.00	Six months	$ 2.00

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

КОРЕЙСЬКА РІЧНИЦЯ

На день 25 червня припадає перша річниця „поліційної" акції" в Кореї, тобто збройного спротиву Об'єднаних Націй нападові комуністичної Північної Кореї на Південну Корейську Републіку. Військовий провід у цій акції доручили Об'єднані Нації — як знаємо — Злученим Державам і на них упав головний тягар цієї війни. Не зважаючи на воєнні успіхи, ген. Меттю Ріджвей віднісся до Об'єднаних Націй в справі збройної допомоги з боку тих держав, які ще досі не сповнили своїх зобов'язань. Майже в той сам час совєтський делеґат до О.Н., Яків Малик запропонував завішення зброї в Кореї, на що Вашинґтон зареаґував — наразі — дуже скептично.

Офіційна американська політика дивиться на події в Кореї очима Об'єднаних Націй. З формального боку це ще й далі тільки „поліційна акція", яка змагає до звільнення Південної Кореї від аґресора. Ця акція не дозволяє ніяких військових кроків, які могли б перемінити корейську війну на світову. Вона має довести до скорого закінчення корейського воєнного конфлікту. Льокалізація конфлікту дає також демократіям нагоду краще озброїтись на випадок, коли б цей конфлікт спричинив третю світову війну.

Це становище Об'єднаних Націй та американського уряду гостро критикували в Америці на самім початку, а тепер критикують ще гостріше, бо Корея коштує щораз більших жертв людьми, а кінця їх не видно. Також ніхто тепер не говорить про якусь „поліційну акцію", а тільки про війну і то навіть не війну „льокальну", а тільки таку, яка становить собою пролог до нової світової війни. Сьогодні всім стало ясно, що війну в Кореї не спричинили північні корейці, ні навіть червоний Китай, бо властивий спричинник і виновник — Кремль. Це правда, що Москва війну в Кореї, як тепер виглядає, цілковито програла, себто не осягнула того, що було в її пляні, як вона пхнула комуністів Північної Кореї до нападу на Південну Корейську Республіку. Цей її плян мусів улягти зміні й та зміна зупинила дальшу совєтську аґресію на цілий рік, що знов дало нагоду Америці та її аліянтам краще підготовитись до відбиття можливих нових совєтських аґресій, чи навіть на випадок нової світової війни. Виходило б, що є користі й по аліянтському боці. Але факт, що Сталін та Мао не користали з мирових пропозицій Об'єднаних Націй і не кінчали війни. Виглядає, що це в їхньому пляні, щоб Злучені Держави в корейському куті крівавились якнайдовше, а може іще в якомусь другому, який готується. До того такі генерали, як Алберт К. Ведемейер, вважають, що коли б навіть у такій ситуації погодитись на перемир'я в Кореї й стати на 38 паралелі, то це була б для Злучених Держав і демократій велика „психологічна поразка". Він, як і ген. МекАртур, та багато інших стоять за „калькульований ризик". Іншими словами вони вважають війну в Кореї за таку, яка вона є, тобто за діло Сталіна і Мао та хочуть відповідно до цього поставитись, навіть як би це спричинило війну з Москвою. Небезпека нової світової війни і тієї руїни, яку вона принесе, Москви не лякає. Вона лякає тільки Америку і демократії. Це Сталін знає і якраз на тому будує свої дальші аґресивні пляни.

Так виглядають справи по першому році війни в Кореї. Ця війна вчить Кремль, як нищити Америку з одного боку „льокальними війнами" і рівночасно розбивати демократії різними „поліційними акціями".

Нафта, що „пахне порохом"

В хвилині, коли пишемо ці рядки, англо-іранська нафтова криза, здається, добігає до свого драматичного кінця. Англо-іранські переговори, що мали відбутися у великій мірі під американським впливом та натиском на Англію та Іран, провалилися, Британія відкликала свою делеґацію до Лондону і наказала гостру готовість своїм військам на Далекому Сході, а Іран почав здійснювати націоналізаційний закон, при рівночасних анти-британських демонстраціях в країні. Америка продовжує ще свої заходи для погодження обох розсварених нафтових партнерів, а Совєтський Союз — сконцентрував свої війська на іранському кордоні і на зовні не виявляє жадного інтересу до теперішнього конфлікту, що тільки потверджує не тільки його максимальне справжнє заінтересування, але й одну з з головних позакулісових роль в ньому. Коротко, іранська нафта „пахне порохом", і то на цілий світ.

Передісторія цього конфлікту досить коротка. В 1933 році Англія та Іран підписали договір, ратифікований парляментами обох країн, на підставі якого Британія дістала в Ірані нафтові концесії на 60 років, отже договір вигасав аж в 1993 році. За цих приблизно 20 років створена Англо-Іранська Нафтова Компанія, власником більшости акцій якої є британський уряд, розбудувала експлуатацію і очищування іранської нафти до найбільших розмірів в світі. З цілої світової продукції нафти ця Компанія продукувала одну шосту частину.

Невдоволення Ірану британською рекомпенсатою за нафту позначувалось вже від деякого часу, а з кінцем минулого і на початку цього року воно загострилося до тої міри, що перейшло в явний конфлікт. При цьому не обійшлося, очевидно, без „третього чинника" та всілякої позакулісової гри, бо іранську нафту, крім безмірної її господарської вартості, вважається теж за „вітальну" під стратегічним оглядом. Рівночасно зі загостренням міжнародного положення, пішла теж повною парою таємна і явна боротьба за іранську нафту, жертвою якої впав теж попередній іранський премієр. З іранського боку — першим речником „нафтового бунту" стала націоналістична група, зручно використовувана комуністами. Після скритовбивства, страйків і заворушень, іранський парлямент остаточно в дні 20-го березня ухвалив націоналізацію нафтової промисловости, що стало своєрідною життєвою ціллю теперішнього премієра Моссадеха.

При чийому боці правда? — В цьому випадку американська публічна опінія відповідає „навідворот", заявляючи, що обі спірні сторони поносять відповідальність за теперішній конфлікт. Іран без сумніву має суверенне право поступити зі своєю власністю так, як це він вважає найкорисніше для свого народу. Але справа іранської нафти переходить самі тільки іранські інтереси а має в сьогоднішніх політичних обставинах світове стратегічно-політичне значення. Тому в таких справах вказана максимальна осторожність і дбайливість на кожному кроці. Ухвалення самого націоналізаційного закону в його теперішній формі навряд чи було такою дбайливістю.

Америка зі свого боку робила все можливе, щоб довести до порозуміння. Це, правдоподібно, під впливом американської дипломатії, британський уряд погодився наостанці визнати іранський націоналізаційний закон за факт та погодитися з ним, опісля погодився теж на висилку своєї репрезентації на переговори та віддав справу під розгляд безсторонньому Міжнародному Трибуналові в Гаазі. Далеко менше податливим на американські впливи показався теперішній іранський уряд, в чому теж не без вини Британія. Англо-Іранська Нафтова Компанія здержала виплату Іранові належности за нафту негайно після ухвалення націоналізаційного закону. Тимчасом, прихід з нафти це єдине джерело іранських приходів, так дуже потрібних не тільки на вдержання цивільної адміністрації і війська, але й піддержки все ще дуже примітивного господарства країни. Все це загострило антагонізми, що разом з усякими „позакулісами" призвело до кінцевої кризи.

Абстрагуючи від питання вини та інтересів і прав, що їх сьогодні ще не легко встановити, з теперішнього нафтового конфлікту можна б поробити деякі загальні висновки. Насамперед, цей конфлікт є безсумнівним доказом, що доба давнього колоніялізму абсолютно і безповоротно кінчиться у вільному світі. При цьому треба ствердити, що головним подвижником того є власне Злучені Держави Америки, які самі колись були колонією і виросли в першу світову потугу, здобувши собі волю.

Другий висновок цілком протилежний. Бо скрізь там, де кінчиться старий колоніялізм, простягає свою хижу руку без порівняння гірше і жорстокіше совєтське рабовласництво. Китай, Індонезія, Індія, Корея і тепер Іран виходять з колоніяльного дощу і попадають зразу під совєтську рабовласницьку ринву. Ми є свідками найбільшої забріханости в історії людства. Той сам большевизм, що сам створив найбільш скрайній російський фашизм та що вогнем і мечем випалює в найбільш жорстокий спосіб найменші прояви не тільки націоналізму, але й самої національної індивідуальности неросійських народів під його пануванням, намагається власне при допомозі розбурханого ним націоналізму інших народів захопити їх під свою криваву владу, щоб їх знищити.

Вільний світ, без сумніву, — здає собі справу з подій в Ірані та їх комплікацій. Бо крім іранського прапору над рафінерією нафти в Абадан, там легко тепер може стати теж совєтський завойовник. А з Перського заливу до Індійського океану тільки один крок. Тоді в смертельній загрозі опинеться не тільки Індія, але й ввесь Орієнт і Африка і ввесь світ. — Тому то іранська нафта так дуже „пахне порохом".

Микола Чубатий.

Російська політика Америки на роздоріжжі

II.

Натуралізовані росіяни та американські русофіли створили в американському політичному думанні про російську політику кілька фальшивих пересудів, що не дають змоги ясно дивитися на російську дійсність.

Безнадійна спроба відділити справу Росії від справи Кремля.

Перший такий фальшивий пересуд, що Америка мусить відділити боротьбу проти комунізму від боротьби проти Росії як державної потуги, тому Америка не повинна дразнити російського народу чимнебудь, а зокрема підтримкою національних визвольних рухів. Це одна з найбільших поширених в Америці наївностей, що мовляв можна боротися проти червоного Політбюра і не боротися проти російської імперіяльної потуги. Наївно думати, що Америка зможе перегнути на свій бік якісь поважніші російські сили проти Політбюра на випадок війни з червоною Москвою.

Факт, що комуністична влада це твір російського народу. Комуністична влада в Росії була всім неросійським народам накинена силою. Факт, що нині комуністична влада в Росії спирається передовсім на росіян, які за допомогою совєтської системи забезпечують цілість російської імперії та поневолюють неросійські народи. Факт, що большевицька совєтська система куди більше гнобить неросійські народи ніж панівний російський народ.

З другого боку, совєтська система більш відповідна природі російського народу, який за 700 літ свого існування ніколи не мав демократичної чи свободолюбної влади, але все мав тільки тоталітарну владу абсолютного монарха, ніж неросійським народам, які мають за собою довгі століття свободолюбного життя та за нього все боролися. Україна з цього погляду є на першому місці. Російський нарід має за собою традиції спільної власности, того не має український білоруський нарід.

Американські росіяни та американські русофіли таки встигли переконати офіційні кола, що можна буде російський нарід відділити від влади Політбюра та що російський нарід стане проти Сталіна. Цей фальшивий підхід диктує американським поважним чинникам залицятися безуспішно до російського народу та обіцяти йому збереження ненарушимости його імперії здобутої загарбництвом продовж кількох останніх століть.

Річ природна, що така американська політика дражнить та відштовхує від Америки неросійські народи, для яких самі обітниці інтернаціональних кличів свободи одиниці, свободи слова, віри і т. п. — нічого серіозного не становлять, бо для них єдина — серіозна справа, за яку варто боротися, це тільки національне визволення та змога впорядкувати своє національне життя за власними національними уподобаннями та згідно з національними своїми традиціями.

А що тільки на теренах неросійських народів існують актуальні та потенційні еволюційні протисовєтські сили, тоді як таких сил немає на теренах російського народу або вони дуже незначні, то стає очевидним, що така політика флірту з російським народом, гнобителем інших народів, виходить Америці тільки на очевидну шкоду, бо, по-перше, Америка тратить кредит чемпіона свободи народів, а подруге морально роззброює протикомуністичні сили, свого найкращого потенційного союзника.

Леґенда, що совєтська влада впаде сама.

Дальшою такою фантастичною леґендою, накидуваною Америці росіянами та американськими русофілами є погляд, що совєтська влада впаде сама без війни, отже, війна не неминуча. Такий погляд витворюють деякі росіяни свідомо, а деякі несвідомі, бо вони досконало знають, що найближчий конфлікт, в який буде вмотана червона Росія, мусить невідклично принести зі собою розпад російської імперії, схоче того Америка чи не схоче. Неминучість того факту така катеґорична, що тільки невтручання Росії в великій міжнародній конфлікт ще на кілька десяток літ може врятувати російську імперію від упадку.

Америка не зможе помогти російським імперіялістам зберегти цілість Росії, коли вибухне війна, бо всі національно-визвольні сили будуть зрушені. Натомість немає такої сили, яка пхнула б американське військо на боротьбу проти народів ,що в розпалі війни напевно сами візьмуть собі незалежність. Це противне американізмові і нема сумніву, щоб американська публічна опінія таке дозволила. Це добре розуміють американські русофіли, тому за всяку ціну хотять оминути конфлікту поміж Америкою та Росією, коли б навіть інтереси Америки диктували рішитися на конфлікт. Для приспання чуйности народу говориться, що совєтська влада сама впаде силою своєї інертности, хоч кожен ознайомлений із справами східної Европи розуміє, що це неможливо. Неможливо тому, що комуністична російська влада спирається таки на російський нарід, покоління якого молоде вже виховане в совєтській системі та горде могутністю великої комуністичної Росії. Ці великодержавні амбіції росіян совєтська влада всіми способами розбурхує хочби пропаґандою, що росіяни це найґеніяльніший нарід, що він зробив усі важливі винаходи, що він має месіяністичне призначення спасти світ, на дорозі якого стоїть капіталістична Америка.

А друге, совєтська влада так вдосконалила свою поліційну систему терору, що масова організація спротиву на великих просторах Росії неможлива. Тому совєтська влада напевно не впаде сама собою, а, навпаки буде існувати й підміновувати Америку та цілий свободолюбний світ.

Американський уряд, коли мова про політику супроти совєтської імперії, нині на роздоріжжі. Офіційно політика стримування большевизму, отже політика оборонна все ще є офіційною американською політикою, але вже рівночасно навіть офіційні американські чинники починають сумніватися в доцільности тієї політики та в тому, чи справді час працює на Америку, як запевняли прихильники політики стримування большевиків. А може, навпаки, час працює проти Америки і може прийти час, що Америці конче треба буде поставити справу на вістря меча. Промова Ачесона до грузинів була б немов першою ластівкою зміни офіційної політики Америки — кокетувати російський нарід коштом народів поневолених Росією. Це перший раз представник американської офіційної політики промовив до тих сил, що на випадок війни можуть стати найкращим союзником Америки. Гостро неприхильний відгомін „Нового Русскаго Слова" органу американських росіян - імперіялістів на цю промову Ачесона — це є досконалий доказ того, що американським російським колам важливіше не повалення комуністичної влади в Росії, а збереження цілости російської імперії. Промову цю заплянована як таку, що роз'ятрює протиросійські сепаратизми.

Коли офіційна політика Америки вже ніби позбувається шкідливих російсько-імперіялістичних впливів, то діється це безперечно під натиском публічної американської опінії рядового громадянина, а не тої, що висловлена на сторінках великої преси. Американський рядовий громадянин тепер уже напевно проти політики ширення паніки перед росіянами, він нині вже проти політики оборонної; американська публічна опінія приходить до тієї точки морального напруження, що може воліти й війну ніж такий мир, за якого Америка мусить бути в повнім воєннім поготівлі а комуністичні сили щораз більше підриваються під усі установи демократичного світу.

Більше ніж в офіційній політиці американської адміністрації нова струя американської нової політики видна в Конґресі, де цілий ряд сенаторів та конґресменів виразно виявляють своє співчуття до справи поневолення народів. На терені сенату такими оборонцями справи свободи народів є сен. Смит з Ню Джерзі, сенатор МекКарті з Вискансин, померший впливовий сенатор Ванденберґ, сенатор Бентон з Конетикат. Цій справі співчуває цілий ряд інших сенаторів і це мабуть було причиною того, що під тиском тієї опінії секретар стейту, якого позиція захитана, рішився зробити рішучий крок та промовити до одної із поневолених Росією націй.

В нижній палаті репрезентантів піонером тієї справи став посол Керстен з Вискансин, який вніс резолюцію в нижчій палаті, що мала б бути ухвалена цілим конґресом. В тій резолюції американський нарід висловлює своє співчуття справі визволення народів поневолених Росією, як згідній з засадами американізму. Колиб така резолюція перейшла через обидві палати, вона стала б американською хартією свободи народів Росії.

Іван Керницький.

РЕЗИГНАЦІЯ ПАНА КОРАБИ

(Оповідання)

3)

Пан солтис зворушений до глибини душі відданістю й любов'ю населення просльозився та й каже:

— Спасибі вам, обивателі, за те, що ви вірно й непохитно стояли при мені у важкій пригоді. Зокрема тобі, Даниле, я і нам'ятаю того, що ти недавно виніс мені з комори два мішки пшениці... Ґрем'яльна справа не в двох мішках пшениці, а справа, власне, в тому як покарати за публічну зневагу влади того нового нашого пана урвителя?.. Че занести на нього скаргу до пана шпектора, чи до пана староети, чи, оґулі, до пана команданта поліції?

— О, о! — перехопили одночасно обидва панове радні.

Між населенням залягла мовчанка, а громадський поліцай, Тимко Пукавка, людина бувала, з пребагатим службовим досвідом, що з титулу свого відповідального уряду завжди мав у селі більший голос, як сам солтис, поміркував щось тай каже:

— Пане солтис, такі кавалки треба мати в пальцях. Так, чи овак, я єстем старий службіста, і хоч люди кажуть, що я в службі пес, а поза службою свиня, проте, при Божій й панській милости, я пережив на своїй посаді трьох солтисів і двох президентів. А моя думка в цій справі така: спершу треба занести скаргу до приложеної влади, то значить, до пана шпектора. Як не порадить пан шпектор — рекурсувати до пана старости, а не поможе пан староста — ліґурально апелювати до найвищої в світі бештанції — до пана команданта поліції!

— Ну, то добре, — відповів на це пан солтис. — То добре, пане Тимофіюшу, що ви мене так порадили. А, от, ви мені тепер скажіть, як його бути з доводами? Чи доводи з павутиння, що їх леґально ношу на своїй лепеті, взяти з собою, чи їх, може, оґулі, не брати?

— Доводи — доводами, каже Тимко Пукавка, доводи, так, чи овак, можна взяти з собою, а якби вони виявились недостатні, то куделю павутиння можна десь на горищах, призбирати. Та всеж на мою гадку, краще було б для справи, якби цей новий пан управитель попідбивав вам трохи очі, чи там, кожному хоч по три зуби вибив. О, з таким корпус деліктус можна сміло йти на скаргу.

Пан солтис склонив голову на груди, зітхнув та й каже:

— Ба! Коли б, сучий син, мав хоч трохи людяности, та бодай раз тарахнув кого в морду! Де там! Вже ми його, харунза, і навмисне дрочили, та все дарма!

Відсутність конкретних речевих доказів мордобитного характеру сильно пригнобила пана солтиса й обох панів радних. Місцеве ідейне парубоцтво, щиро їм співчуваючи, з самопосвятою кинулось за полінами, щоб нашвидкоруч забезпечити трьох достойників потрібними „доводами". Але з тієї самопосвяти воліли вони вже не користати. Зрештою, в міжчасі заїхав перед школу замовлений „форшпан", пан солтис і панове радні посідали на сані, поклали теж під задне сидження правного дорадника — літру самогону і поїхали вносити акт обвинувачення на нового управителя школи.

Пан повітовий шкільний інспектор Славомір Новотни, зроду напів чех, на-пів німець, а в цілому — порядний хлоп, визначний педагог, вельмизаслужений в царині народного шкільництва, вже на світанку свого життя і, можна сказати, з раннього дитинства, виношував у своєму шляхетному серці нахил до збирання і комплетування поштових марок. Цей вроджений нахил не покидав пана інспектора і на старості літ, а котрий учитель забажав лише з'єднати собі його прихильність, чи випросити протекцію, він не рекомендував себе ні стажем, ні кваліфікаціями, ні заявами, льояльности, чи зміною обряду, а сумлінно збирав з пів року поштові марки, а потім, одної днини, приносив слушний пакет і клав пану інспекторові на бюрко. Після того він був зовсім певний, що його справа в інспектора Новотного стоятимуть якнайкраще.

Пан повітовий шкільний інспектор сидів, саме, у своєму габінеті і впивався розкішшю, розглядаючи закоханими очима нову, прекрасну колекцію заграничних марок, що їх подарував йому сьогодні пан Роман Гніздович, управитель 3-клясової народної школи в с. Закамарках. Номінаційна грамота, що виносила б пана інспектора принаймні на становище куратора львівської шкільної округи була б нічим, була б суцільним зером, у порівнанні з тією блискучою колекцією, за яку ніде правди діти, кожний чистокровний філятеліст з блаженною усмішкою щастя дав би собі вижолобити одне око.

Пан повітовий шкільний інспектор закохано і розмріяно приглядався крізь скло 5-ти сантимному *ясноголубому* значкові бельгійського Конґо, коли нашорошений пан возьний відчинив двері та впустив до кабінету делеґацію с. Закамарків у складі: пана солтиса Корабн, пана радного Зазулі і пана радного Околота. Делеґація зняла з пошаною шапки та передбачливо зайняла вигідну з стратегічної точки зору позицію — близько дверей: у випадку, як би державний муж, згідно з прийнятим на авдієнціях, церемоніялом, почав золити петентів по зубах, — делеґація мала запевнений відворот на згори приготовані позиції — до сіней і на сходи.

— Ну, цо там слішно? — спитав делеґацію пан інспектор, звичайно, не відриваючи ні на мить захопленого погляду від ясноголубого значка з мініятурним екзотичним красвидом, що його творили: окрасць неба, дві пальми і три голі бушмени.

Пан солтис, як провідник делеґації, обережно висунувся на її чоло і тоді впало з його уст невблагоме, жоротоке: обвинувачую!

— Пане шпекторе, єст така і така справа. Наш новий керовнік, пан Гніздович, виставив нас нині на посміх й оґулі, на людську публіку та допустився важкої зневаги самоуправної влади. Я, то значить, яко сам солтис, і пан Герасим Кукулка, і пан Трохим Околот, яко радні, прийшли до нього на контроль, а він леґально замкнув нас по школі і так тримав при десять ґрадусах морозу до дванастої години полудня. А пан керовнік Гніздович, це вивротовець, він оґулі школи не пильнує, а дзєців нічого не вчить, він цікавиться політикою й ґримяльни ходить до читальні, він казав, що має польське панство десь, а в школі порядку не тримає, в устемпі скрізь непорядок, а за печею — павутиння і нате я маю доводи, а того Кота, то він копнув у задніцу та викинув за двері!

— О, о! — підхопили в один голос панове радні.

(Продовження буде).

1941 — 1951

Десята річниця німецько-совєтської війни, яка почалась 22 червня 1941 року, викликає в народів усього світу, а насамперед в народів Центральної і Східної Европи спогади й думки, що мимоволі зв'язуються із сучасним і ближчим майбутнім світу. Здається, що вдумливе і глибоке вивчення того трагічного досвіду могло б дати ключі, до розв'язання і основних проблем сучасности, в тому, скажімо і корейської війни, перша річниця якої збіглась з десятою річницею „1941-го року". Бо друга світова війна не розв'язала пекучих проблем і передала весь їхній тягар у майбутнє.

До десятиріччя другої світової війни, чи вірніше її німецько - совєтської фази, одна російська газета в Ню Йорку надрукувала статтю, мета якої довести, що російський народ, і то саме в першій фазі війни (червень - грудень 1941), став одностайним оборонним муром проти ворожих наступаючих армій. Свої твердження автор статті базує тільки на новій книжці Гайнца Гудеріяна „Спогади одного солдата", що вийшла друком у Німеччині і що подає детальний опис операцій від 22-го червня 1941 р. Гудеріян, що командував на Сході всіма панцерними дивізіями Німеччини по 26-е грудня 1941 року, поодинокими фактами спротиву совєтських військ і цифрами німецьких втрат підчас наступу, хотів показати, що блискавичний рух його панцерних дивізій по території СССР не відбувався так легко і що (запроєктований висновок читача) треба було для здійснення того наступу таких генералів, як Гудеріян, і такої військової сили, як німецька армія.

Хто ж має рацію — російсько-еміґраційний патріот єдинонеділимої імперії — чи німецький завойовник — генерал? Очевидно, що ні один з них. Поневолені в СССР народи, а зокрема український, чекали і вітали німців і відчинили їм шлях аж до Москви, Сталінграду та Бладикавказу для того, щоб раз на завше позбутися російсько-совєтської неволі. Але німці скоро виявили себе всього навсього поганими учнями і послідовниками Сталіна. І це вирішило їхню ганебну долю. Бо поневолені народи хотять волі і тільки волі.

Часто можна почути від американців запитання: чи була під час совєтсько - російської війни на Україні антисовєтська і антимосковська революція. Відповідь на це питання чекає від українців світ. Її можна дати тільки у формі фактів, сотень і тисяч фактів — науково опрацьованих і систематизованих. Ці факти показали б, що психологічна революція відбулась у спонтанних всенародніх масових формах, що вона проявилась також у війську та на фронтах (мільйонні маси поневолених і дезертирів, добровольці, що хотіли йти до неіснуючої, бо забороненої німцями, української визвольної армії і т. д.), що революція за пару місяців знищила колгоспи, які силою відновила німецька адміністрація, що місто готове було почати нове економічне і національно - політичне та культурне будівництво. Революція вибухнула тисячами фактів великого історичного значіння. Її задушили німецькі есесівські армії, а додушували дивізії НКВД. Друга світова війна показала, що російсько - совєтська імперія не має внутрішньої всенародньої бази навіть серед самого московського населення. Цю імперію налякали страшно німці, а врятували її на жах поневолених народів німецький расистський ідіотизм та щиросердечна підтримка американців. Після такої подарованої перемоги Сталін уже не боявся революції.

Одначе, поки наші науковці, за підтримкою всього суспільства, не зроблять і не видадуть солідних і лише на фактах та джерелах побудованих праць — доти газетні заяви будуть єдиним і безплодним гласом, вопіющим у пустині.

Українська наукова інтерпретація німецько - совєтської війни ще чекає на себе.

ОБ'ЄДНАННЯ ПРИХИЛЬНИКІВ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ

Створене минулого року на терені міста Ню Йорку Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України, хоч і зуміло досі зорганізувати вже 3 відділи (Ню Йорк, Нюарк і Бофало) та поробило заходи до створення відділів і в інших містах ЗДА, нашому громадянству досі мало відоме. Причиною того в першу чергу факт, що творці його не шукають дешевої реклями, а дбають про конкретну загальнокорисну працю.

В статуті Об'єднання зазначені є між іншим такі цілі: „Пізнавати й досліджувати (вивчати) моральні, духові, культурні та політичні прояви життя на Україні . . ., пізнавати і досліджувати боротьбу, яку веде український народ за своє національне і соціяльне визволення,: . . . підтримувати процес взаємного культурного обміну та політичного наближення між Україною та Америкою . . ." як теж „закріплення почуття симпатії та дружби між народами цих обох країн" і т. п. У внутрішньо-українському секторі Об'єднання ставить собі між іншим завдання „працювати для піднесення моралі та етики в громадському та політичному житті . . . плекати почування дружби, толеранції та взаємопошани . . . дбати про високий рівень політичної думки та про високу якість політичних виступів і публікацій . . . знайомити наше громадянство з поступовими ідеями народів" і т. п.

Досі згадане Об'єднання влаштувало в Ню Йорку 4 доповіді, щоб зазнайомити громадянство з ідеями чільних публіцистів українського революційного підпілля й УПА в Україні. Крім того, були одні вужчі сходини з доповіддю Голови ЗПУГВР о. д-ра Гриньоха на тему можливостей побудови якнайбільш доцільно й успішно діючого українського визвольного фронту. На цих сходинах, крім членів Об'єднання, взяли участь також запрошені як гості деякі члени ОУРДП. Щомісячні організаційні сходини, крім суто організаційних справ, включають також короткі 20-30 хвилинні доповіді про політичну ситуацію в світі та в Україні. Об'єднання рішило допомогти видати збірку публікацій П. Полтави, який ось уже 8 років працює політвиховником УПА в Україні.

В керівних органах Об'єднання є представники з усіх земель України, усіх частин еміґрації, часто густо люди ще недавно з різних політичних середовищ. Ми українці мусимо зрозуміти просту і нескладну істину, що Україна має бути для всіх українців і тому завдання усіх українців за неї змагатися. Не ідея шукання винних за наші невдачі, хочби і як переконливо ми ту вину доводили, ідея спільних зусиль, спільної відповідальности, спільних прав, ось суть — зміст нашого думання і діяння. Стільки про саме Об'єднання.

Дня 2 червня заходами згаданого Об'єднання відбулася в Ню Йорку доповідь б. члена Української Центральної Ради і Генерального Військового Комітету в р. 1917, активного учасника українського визвольного руху в СССР в рр. 1921-41, нарешті активного учасника українського революційного підпілля на Україні в час німецької окупації 41-44 років п. інж. Василя Потішка п. н. „Основні засади соціяльно-економічної будови майбутньої України на тлі сучасних історичних та господарчих обставин". Сама доповідь була стислим викладом змісту більшої ще досі неопублікованої праці автора на ту саму тему. Півторагодинна доповідь і майже трьохгодинна дискусія присутних, здебільша обзнайомлених зі згаданими питаннями, пройшла незвичайно добре та належить без сумніву до найбільше вдалих імпрез.

Автор за збереження приватного індивідуального землекористування в межах трудового господарства з правом для трудових господарств об'єднуватися в кооперативні виробничі організації і в той спосіб концентрувати та збільшувати розміри селянських господарств. Так само він висуває принцип приватного трудового ремісничого господарства в дрібній промисловості. Весь приватний сектор має цілковиту волю приватної ініціятиви, вільний конкуренційний ринок і необмежену можливість капіталонагромадження з обмеженням лише права експлоатації найманої робочої сили.

Легку і середню промисловість мають охоплювати кооперативні й муніципальні сектори народного господарства, а основна промисловість (природні надра, важка індустрія-транспорт) мають бути в руках держави з конституційними ґарантіями для збереження господарчої свободи інших секторів.

Все те мало б бути так побудоване, щоб зберегти діючу постійну гру суспільних сил та не довести до пожирання одного сектора іншим. Такий стан мав би являти собою самостійну систему, а не перехідний до приватного капіталізму чи якогось державного „соціялізму" в народному господарстві. Автор все те арґументував, деталізував, що давало не тільки ясний образ його соціяльно-економічної системи, але й уточнювало ті чи інші поодинокі питання.

Наприкінці доповідач відзначив, що основні елементи подібної побудови народного господарства були в законодатних актах Української Центральної Ради та Трудового Конґресу (1917-19) на Україні, але в найбільш яскравій і точній формі вони виражені у плятформі УГВР 1944 р., що свідчить про те, що вона відповідає інтересам української нації, як також прагненням українських народних мас.

Найближча доповідь із проголошеного в пресі циклю буде доповідь п. д-ра Борецького „Сучасні соціяльні рухи Заходу та Український Визвольний Рух". Про час і місце буде своєчасно оголошено в пресі.

І. Я. Х-як.

200 ДІТЕЙ ШУКАЄ 8 ДОБРОДІЇВ

На наших очах розграється жахлива драма молоді, що з браку відповідної опіки попадає під погубний вплив великого міста, як це в останньому виявили свідчення в справі поширеного вживання наркотиків серед шкільної молоді в Ню Йорку. Але це тільки один малий фрагмент тої драми, за розв'язку якої взялися і стейтові власті, вже разом з поліцією. Виявлені факти стали відразу гаслом для громадянства, щоб дбайливіше зайнятися справою опіки і виховання молоді та не тільки охоронити її від злочину, але й запевнити їй кращий і всебічний фізичний та духовий розвиток.

Не пройшла ця справа без відгомону й серед американсько - українського загалу. При цьому з вдовіллям стверджено, що деякі наші громадські організації, без окремих трагічних спонук, вже своєчасно про це думали та поробили цілий ряд конкретних заходів, щоб в рямках наших можливостей зорганізувати для молоді відповідні відпочинкові і виховні оседки. Перед у цьому веде таки Організація Української Молоді ПЛАСТ.

Проте, цей великий і благородний почин натрапляє на багато труднощів, які в свідомій громаді взагалі не повинні існувати. Для прикладу: нас інформують, що Пластова Станиця в Ню Йорку вже поробила всі заходи для відкриття літньої оселі для дітей і юнацтва в прекрасній гористій місцевості в Наровсбурґу, Н. Й. ОО. Василіяни для тієї цілі відступили безкоштовну велику посілість, але не цілком загосподаровану. Пластуни своїми руками намагаються все довести до ладу, ремонтують будівлі, влаштовують місця для таборів і дозвілля, приготовляють все потрібне. В таборі, що триватиме впродовж вакаційних місяців та матиме фахову і повну опіку, знайде приміщення 200 дітей і юнаків. Оплата за табор є менша ніж мінімальна, щоб дати можливість скористати з нього дітям навіть найнезаможніших батьків. Але для кінцевого завершення підготовки табору, головно на закуп потрібних ліжок та влаштування кухні, ПЛАСТ потребує ще скромну суму — 400 долярів. Ще тільки 400 долярів бракує до щастя 200 дітей! Тому ПЛАСТ звертається до поодиноких заможніших громадян, шукаючи бодай кількох добродіїв, що відповідною пожертвою вможливили б переведення в життя цього великого задуму. Вісімох добродіїв по 50 долярів і 200 дітей та юнаків будуть щасливі впродовж двох місяців. На цей заклик вудгукнувся Український Народний Союз та відомий зі своєї жертвенности на благородні цілі наш бизнесмен п. Плятон Стасюк, оба пожертвами по 50 долярів. Хто черговий? 200 українських юнаків і юначок з нетерпінням очікують на Ваш відгук. Зголошуватись на адресу:

Irene Lubczak, 421 E.—9th St. New York, N. Y. Tel. Spring 7-7132.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

СИРАКЮЗ, Н. Й.

В пам'ять С. Петлюри і Е. Коновальця

Дня 27. травня вечором, в салі Українського Народного Дому, відбулися заходом Відділу УКК „Святочні Сходини для вшанування пам'яті поляглих двох великих героїв, Симона Петлюри й Євгена Коновальця.

Сходини відкрив палким словом д-р І. Заваликут, голова відділу УКК. Присутні відчули, що мають перед собою досвідченого, довголітнього громадянина суспільника, який вміючи відрізняти справи особисті від загальних дає запоруку, що співпрацюючі, і на дальше тісно зі всіми існуючими організаціями, поглибить і поширить заінтересування до всіх громадських справ серед широких кругів місцевого громадянства.

Змістовний реферат виголосив п. М. Граб.

Прелеґент виказав, що Петлюра й Коновалець, хоч і дві постаті, то одна і та сама Ідея. Він підчеркнув, що Москва своїм підлим злочином, зверненим проти Обох Героїв, проти своєї волі, дала тим Жертвам свідоцтво величі. Вбиваючи Петлюру і Коновальця, червона Москва тільки історично підтвердила те, що українському народові давно було відомим, а саме, що Петлюра й Коновалець — це величні постаті в українській історії 20-го століття.

Кремль вбиваючи тіла Петлюри й Коновальця не вбив та не знищив Їхніх Великих Ідей, які стали згодом спільним добром цілого українського загалу, як у рідному краю, так і на еміґрації. А ці Ідеї — це непереможне змагання за визволення всіх українських земель до свобідного й незалежного життя, за що боряться й гинуть мільйони українських борців - героїв. І якраз та невгасаюча боротьба це доказ, що кров Петлюри і Коновальця не була пролита на дармо.

Прелеґент певний того, що недалекий вже час, коли Вільна, Соборна й Демократична Україна буде величаво святкувати пам'ять двох Великих Синів: Петлюри й Коновальця, але вже вільними устами і на вільній — рідній землі.

П-ні М. Павлів вміло й тепло віддеклямувала вірш „Юрій".

Незвичайно милою несподіванкою для публіки був виступ п. Е. Соккура, що по мистецьки продеклямував свої власні поеми „Тризуб", та „Зорі Стожару". — Глибоко ідейний зміст творів, та мистецька рецитація поем викликали на зібраних непереможне враження і тому публика нагороджувала автора довгими й рясними оплесками.

Виступ п-ні Н. Саккур з деклямацією „Київ" пера М. Мартенс і Е. Соккур, — треба зарахувати до рідких і небуденних.

М'який-теплий голос, глибоке і ніжне чуття, майстерна дикція, та досконала інтерпретація поеми, — це ті скарби, які приняла публика зі запертим віддихом. Невгасаючі, бурхливі оплески та спонтанні вигуки „чудово". — „прекрасно". — це ті щирі й прості слова, якими публика нагороджувала шановну декляматорку.

Відносно самих творів „Тризуб", „Зорі Стожару" та „Київ" — було би побажаним, щоби вони якнайскоріше появилися друком.

З кінцевим словом виступив П. І. Пігуляк, голова Українського Центрального Комітету, та голова Українського Народного Дому. Він, 20 літній діяч-суспільник, що всі вільні хвилини посвячує для добра загалу, й не має ні одної громадської ділянки, в якій би він не брав живої участи. Візвав присутніх до згоди, любови, та до жертвенної праці і посвяти для поневоленої і скровавленої України. Підчеркнув, що ми щойно тоді належно вшануємо память Петлюри й Коновальця, коли Їхні Соборницькі Ідеї стануть для нас не фразою, а провідним дороговказом в нашому щоденному життю. Потім візвав присутніх до переведення збірки, яка дала $100 і які разом з висловами глибокого співчуття та виявами пошани та любови, переслано до Дружини Головного Отамана через Централю УКК, пропонуючи їй створити сталий фонд імени Головного Отамана Симона Петлюри.

Українська Громада міста Сиракюз звертається із закликом до всіх українських громад в ЗДА піддержати матеріяльно ідею створення такого фонду. Сходини закінчено українським національним гимном.

Шкода тільки, що публика дещо не дописала.

Присутній

ДІТРОЙТ, Миш.

Українське Товариство „Буковина"

Хтось сказав, що коли родиться нова організація, — значить її треба. Вона має виконати в громадському житті нове завдання, що його існуючі організації або не виконують, або не можуть виконати. Виходячи з такого позитивного заложення і переконання та у вірі, що така організація є потрібна в українському суспільному житті, ініціятивні сходини українців з Буковини на терені Дітройту відбулися дня 20 травня 1951 р. і на них рішено одноголосно заснувати українське т-во „Буковина".

В склад управи Т-ва ввійшли: адв. Іван Панчук — голова, п. Євген Драгінда і п-ні Ткачук — заступники голови, Денис Квітковський — рекордовий секретар, п. Іван Гулька — касієр, п. Григорій Кузь — фінансовий секретар, п. Мирослав Мийсюк — організаційний референт, пп. Юрій Андрич, Василь Кізул і Іван Смерека — контрольна комісія: пп. Тома Альберт, Григорій Кузь і Никола Кузь — імпрезовий комітет.

На перших сходинах було біля 50 присутніх осіб, хоч в Дітройті начисляється біля 200 буковинців, але з причини браку адрес, щоб можна було всіх повідомити, та з причини транспортового страйку велика частина не могла прибути на ці перші сходини. Нова управа має в короткому часі виготовити статут і правильник праці т-ва і тоді скличеться по можности всіх буковинців, що живуть у Дітройті.

Товариство не має ніяких партійно політичних, чи провінційно-загумінкових інтересів. Всі члени товариства належали і належать, працювали і будуть працювати в загально українських організаціях громадського, політичного, релігійного, економічного чи іншого характеру.

Загальна мета твариства плекати, зберегти і влити в загальну українську культурну скарбницю найкращі культурні надбання української Буковини; розвинути в членстві дух повязаности і самопомочі; підготовити і оприлюднити документи і факти, які були б живим і незбитим доказом, що Буковина була, є і завжди буде нероздільною частиною соборної України. Це останне завдання є чи не найважливішим, що стоїть перед новим товариством. Бо коли знову прийде на порядок дня справа української державности, приналежність Буковини до України доказуватимемо не тільки старими міжнародними трактатами, не тільки активною боротьбою, але ці трактати і цю боротьбу змусимо піддержати нашим правом бути органічною складовою частиною України. А таке право може бути доказане у великій мірі документами і фактами з нашої сторії, що Буковина завжди і в усіх умовах жила життям соборної України. Це завдання тим важливіше, що писані документи про історію української Буковини стають музейною рідкістю, старші генерації відходять у небуття і несуть з собою неписані від них документи, а ворог намагається здеполіціалізувати решітки оставшого на місцях українського елементу. Тисячі буковинської політичної еміграції на всіх континентах мусять виконати своє почесне завдання перед Україною.

Інші буковинські скупчення на всіх континентах просимо іти нашим шляхом.

Д. К.

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(Нотатки з совєтської преси)

„ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ"

Спілка совєтських композиторів УССР була однією з установ, які запропонували нагородити сталінською премією оперу Г. Жуковського „Від щирого серця". Відомо ж, що оперу по нагородженні засуджено як неблагонадійну. Спілці, як спонзорові „неблагонадійної покручі", доводиться оправдуватися та . . . прочищуватися. Даних про те, хто виявився „ворогом" у спілці, ще не опубліковано.

БІЛЬШЕ ДІТЕЙ!

Роки, коли в СССР пропаґували „вільну любов" й давали жінці право звільнятися від дітей для того, щоб вона вийшла з „залежности" від чоловіка, минулися безповоротно. Держава — як Італія Мусоліні — встановила „день матері" й пропаґує багатодітність, роздаючи багатодітним матерям „медалі за материнство", а навіть грошові допомоги. На Миколаївщині за роки повоєнної п'ятирічки, — повідомляється з Києва, — багатодітним матерям виплачено 50,573,522 карб.

І ШВЕДИ „НАОЧНО ПЕРЕКОНАЛИСЯ"

В Україні 5 днів перебувала делеґація комсомолу Швеції на чолі з комсомольцем Урбаном Карльсоном. З Києва, де комсомольці оглянули „революційні пам'ятки" та кілька фільмів, делеґація виїхала в Москву. Карльсон перед від'їздом сказав: „Члени нашої делеґації наочно переконалися, що трудящі України хочуть жити в дружбі з усіма народами світу . . . Ми заявляємо, що шведська молодь боротиметься проти паліїв нової війни".

Після того, як з України кількома валками виїхали потомки шведів, які залишилися у нас з часів Карла XII, до Швеції в 30-их роках, шведів в Україні — навіть в комсомольських делеґаціях — здається, не було. Цікаво звернути увагу, що незадовго перед шведами в Києві побувала офіційна делеґація фінляндська.

(У. Д.)

З Театру

ЩЕ ПРО „ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ"

Вистава славнозвісної опери Семена Гулака - Артемовського „Запорожець за Дунаєм", що відбулася в Ню Йорку 10. червня у виконанні артистів Українського Професійного Театру під мистецьким керівництвом Михайла Манґляра, привабила не тільки українців, а й багато людей інших національностей. Величезна заля не вмістила всіх охочих побачити цю оперу на сцені. Це свідчить про те, що етнографічний театр у Ню Йорку викликає зацікавлення серед широкої публіки. Отже театр безперечно правильно зробив, обравши для своєї першої вистави „Запорожця за Дунаєм". Дуже добре також, що до участи були запрошені видатні співаки. Серед них особливо добре виконав ролю султана артист Лев Рейнарович. Приваблював публіку і прекрасний голос відомої співачки Євгенії Винниченко-Мозгової, а також відповідний голос і гра Миколи Чалого. Задовільною можна вважати і вокальну сторону М. Роговської та Ю. Ковінька. Великий успіх мали танці, особливо у виконанні солістів Джордж Лі та інших. Заслуговує на відзначення і диригент К. Кукловський.

Проте чимало було й хиб, які театр повинен усвідомити собі і в майбутньому уникнути їх. Поперше, відчувався брак режисерської праці. А до того ще й незнання ролей. Пропуски реплік, непотрібні павзи, погана гра деяких акторів, вокальні зриви і фальшування, дисгармонія між співом і оркестрою, невміння триматися на сцені, перебільшена увага деяких акторів до палички диригента і занедбання драматичної гри — все це виявляло недостатню підготовку акторів до виконання своїх ролей. Отже драматична гра була незадовільна. І це стосується до більшости виконавців.

Вважаємо, що цих хиб можна було б уникнути, якби більше було репетицій, якби була відповідна режисура, якби втричі більше було покладено праці на підготування вистави. Можливо, що в процесі праці виявилася б також потреба на деякі ролі запросити інших осіб.

Відсутність підготовчої праці відбилася також і на поганому переведенні масових сцен. Більшу увагу треба було б звернути також і на костюми та грим. Козаки в масових сценах зовсім не схожі були на справжніх козаків. Світлові ефекти були також незадовільні: не можна було зрозуміти, чи дія відбувається вдень чи вночі. До того ж і фотографи псували нерви публіці.

Щоб забезпечити високий рівень вистави, потрібна велика праця і режисера, і акторів, і всіх інших учасників. В етнографічному театрі особливу увагу треба також звертати на історичну і етнографічну відповідність костюмів, убрань, декорацій та гриму.

Анонсовані наперед у пресі („Свобода" ч. 104 і 112 ц. р.) Радиш (як оформлятель), балетмайстер Переяславець, сценічний майстер Позняків насправді у підготовці цієї вистави участи не брали.

Не зважаючи на все це, вистава мала серед широкої публіки безперечний успіх, який завдячуємо головно музичній стороні самої опери.

П. Василенко

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим і співвласниками дванадцяти мільйонового Союзового майна!

ЗАКЛИК

до всіх Українських Організацій та Установ на терені ЗДА

На терені Америки існує багато українських організацій та установ, що між собою не пов'язані і ведуть свою культурну, релігійну, суспільно-громадську, а часто й національно - політичну працю сепаратно, а деякі слабші організації, не маючи зв'язку з сильнішим осередком, взагалі нечинні.

Все це дуже зменшує ефект праці, що був би далеко сильніший, коли б усі організації та установи були в контакті і зв'язку з даною централею. Такою централею на терені Америки є УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ, **як понадпартійна національно - громадська репрезентація Американських Українців.**

У зв'язку з тим, Український Конґресовий Комітет Америки звернувся до американсько-українських організацій та установ із закликом приступити до співпраці з Українським Конґресовим Комітетом і, наладнавши діловий зв'язок, стати його членом.

Для оформлення цього зв'язку, організаціям та установам надіслані відповідні інформації та формуляри в мовах українській та англійській. Приступлення до співпраці і членства добровільне, треба тільки виповнити „Заяви" та прислати їх для реєстрації й евіденції.

Віримо, що не треба особливо підкреслювати необхідність співпраці всіх організацій та установ на американському терені, зокрема в нинішню пору. Бо ж бувають випадки, де необхідно спільно й солідарно виступити назовні в обороні прав Українського Народу та його героїчної боротьби за демократичні вільності на українських землях, словом, за віднову Самостійної Соборної Української Держави.

Український Конґресовий Комітет апелює ще раз до гідности організованої української громади в Америці і просить всі організації та установи, які ще не прислали відповідних „Заяв", щоб у найкоротшому часі це зробили.

Органіцаї та установи, що таких формулярів не дістали, можуть їх отримати від Відділів - Філій, там де такі є, або безпосередньо від секретаріяту УККА в Ню Йорку.

Український Конґресовий Комітет Америки

НОВІ ІМІҐРАНТИ

Українці, що приїзджають старанням ЗУАДКомітету кораблем „Дженерал Стюарт" до Ню Йорку 27-го червня:

Домбровський Василь, Марґа, Рейнер; Джумаґа Іван, Маргарита; Фреюк Василь, Евдокія; Гранат Анна; Гончаренко Олександер; Грик Олександер, Анна; Рип'як Василь, Пелагія; Шаблій Микола; Синечко Федір, Марія, Ольга; Терещенко Тимофій; Тютюнник Василь, Олена, Петро; Войнов Любов, Павло, Надія; Вавелко Гриць; Венґрин Петро, Марія; Зиман Лев, Ева, Марія, Ольга; Біндас Юліян; Яковенко Ераст; Пастущин Степан, Анна, Володимир; Савчинець Михайло, Роза, Михайло; Шиманський Степан, Анна, Ірина, Марія, Евгенія; Бігайло Василь, Аделя, Ірина, Анна.

КОНҐРЕС НА ЛЕКЦІЇ ПРО ПОТРЕБУ ВИЩОЇ МОРАЛІ

Вашинґтон. — Усі громадяни, а не тільки урядовці потребують вищого ступня моралі, сказав Теодор Мейерс Ґрін, професор філософії університету Єйл. Він висловив думку, що „основне політичне недомагання нашої нації" явище далеко важливіше ніж невідповідна поведінка урядовців. Це сказав професор перед сенатською комісією праці, яка перевіряє етику нашого уряду. Ґрін радить звернути більше уваги на самих виборців, щоб вони думали, кого вибирають; далі на різні групи лабістів, які роблять тиск на законодавців та на часописи, і, нарешті, на особи, які шукають собі розголосу в газетах.

ПРОТИ-БРИТАНСЬКА ДЕМОНСТРАЦІЯ В ТЕГЕРАНІ. Іранська товпа, розагітована в справі націоналізації нафти, демонструє по Тегерані з подертим і зірваним написом Англо-Іранської нафтової Компанії.

„УРЯД" ПІДСОВЕТСЬКОЇ УКРАЇНИ

(Закінчення зі сторони 1-шої)

Анатолій Солдатов — лісове господарство; Михайло Кульбейкін —лісова промисловість; Григорій Бутенко — м'ясна і молочна промисловості; Лев Медведь — охорона здоров'я; Олександер Шинкарьов — промисловість будівельних матеріялів; Олександер Власенко — радгоспи; Микола Лушніков — рибна промисловість; Никифор Кальченко — сільське господарство; Василь Запорожець — торгівля; Георгій Сахновський — фінанси; Іван Грицюк — харчова промисловість; Денис Панасюк — юстиція; Іван Хабло — автомобільний транспорт; Іван Козюля — житлово-цивільне будівництво; Олександер Селіванов — комунальне господарство; Тимофій Шпанько — мебльова і столярська промисловість; Павло Гриценко — місцева промисловість; Григорій Пінчук — освіта; Федір Ананченко — соціяльне забезпечення; Яків Сірченко — голова комітету в справах культурно-освітніх установ; Давид Копиця — голова комітету в справах мистецтва; Борис Коваль — начальник управління в справах вищого шкільництва. Усі ці „міністри" мають єдине завдання: послух і виконування наказів Москви. Тоді, як зміни урядів поодиноких країн є, звичайно, подією дня, про цю зміну підсовєтського „уряду" навіть комуністична преса закордоном довідується чомусь аж по двох місяцях. В додатку, між тими „міністрами" не подибується теж міністра оборони.

НІМЦІ ПЛЯНУЮТЬ ОРГАНІЗАЦІЮ ЦИВІЛЬНОЇ ПРОТИПОВІТРЯНОЇ ОБОРОНИ

Франкфурт, 20 червня. — Західно-німецький уряд в Бонн приготовив пляни відновлення німецької цивільної проти-літунської оборони та передав їх вже під розгляд аліянтській високій комісії, хоча наложена після війни заборона таких заходів ще не була формально скасована. Згідно з цею забороною, всі воєнні німецькі проти-літунські сховища вже давно повинні були бути знищені, але багато з них збереглося ще до сьогодні. В деяких з них мешкають німці. Про пляни відновлення німецької протиповітряної оборони повідомив секретар цеї ділянки в західно-німецькому уряді, відмовляючись виявити подробиці пляну. Відомо тільки, що крім відновлення чи будови протиповітряних схоронищ передбачується також евакуацію цивільного населення з індустріяльних районів, маючи при цьому на думці правдоподібно Рурщину. Пляни, перед їх ухвалою, мусять перейти довгу процедуру розгляду різними аліянтськими властями.

Секретар Метюс Буде Амбасадором в Ірляндії

Вашинґтон. — Секретар фльоти, Франціс П. Метюс, зречеться з свого становища і прийме назначення на амбасадора до Ірляндії. Метюс народжений у стейті Небраска з ірляндських католицьких батьків. Коли амбасадор Джордж Гаррет зрікся зі свого посту в Дублині два місяці тому, це становище заоферовано Метюсові, одначе він аж тепер заявив свою готовість його прийняти. На становище секретаря фльоти, мав би прийти Дан А. Кімбал, теперішний підсекретар від 1949 р.

КОШТИ ІНФЛЯЦІЇ ВИНОСЯТЬ 21 БІЛІОН

Ню Йорк. — Від 1 січня 1950 р. до тепер кошти інфляції в Злучених Державах дійшли до 21 біліонів долярів, заявив Ерік Джанстон, адміністратор урядової аґенції Економічної Стабілізації, у промові до 1000 бизнесових екзекутивних урядовців на краєвій конференції в готелі Валдорф Асторія. Ці кошти більші ніж самі видатки на одяг або мешкання в минулому році. Таку само суму становлять чисті зиски американських корпорацій за минулий рік. Кошти покрила сама публіка, в формі підвишки цін на життєві предмети. Якщо найближчого часу не буде контролі цін, платень та чиншів і то справжньої контролі, то інфляція ростиме далі і ми далі будемо втрачати наші заробітки, — говорив Джансон.

ТАРЗАН, ч. 2618. Іскра любови

HOLDING THE HORIB IN A HEADLOCK, TARZAN AGAIN AND AGAIN WHIPPED THE MIGHTY BODY OVER HIS HEAD, DASHING IT TO THE GROUND.

THE HORIB DEAD, TARZAN CALLED HIS FRIENDS AROUND HIM AND QUICKLY MADE THEM KNOWN TO EACH OTHER.

AS HE WATCHED THE LOVING REUNION BETWEEN JANA AND THOAR, GRIDLEY SUDDENLY REALIZED THAT HE HIMSELF LOVED JANA.

Затиснувши шию гориба мертвою хваткою, Тарзан знов і знов замахував могутнє тіло через голову, б'ючи ним об землю.

Гориб був мертвий, а Тарзан скликав своїх друзів до себе і швидко їх познайомив одно з одним.

Спостерігаючи ніжну зустріч Яни і Тора, Ґрідлі зненацька усвідомив, що він сам любив Яну.